Είδα τον απόστρατο του Ζαχαρία Μαυροειδή, σε μια στενάχωρη περίοδο. Δεν είναι και εύκολο να βρεθεί σημαντική χρονική περίοδος μη στενάχωρη, τα τελευταία δέκα χρόνια. Διαλείμματα μοναχά, που πρέπει να θελήσει ο καιρός, το καλοκαίρι βοηθά, που χρειάζεται να μείνεις λίγο απόμακρα από τον ευρύτερο καταιγισμό άσχημων μαντάτων ώ στε να απομακρυνθείς, προσωρινά έστω, από το στενάχωρο της κατάστασης.

Προσωρινά είναι και η λέξη που χρησιμοποιεί ο πρωταγωνιστής του, προκειμένου να ανατρέψει την ανατροπή. Αντιμετώπισα το δημιούργημα του Ζ.Μ. μάλλον αλλόκοτα. Το είδα ως μια σύγκριση ανάμεσα στην γενιά του Εμφυλίου και εκείνη των τριαντάρηδων, που βρήκε το Μνημόνιο πάνω στη φούντωση του το ’12.

Η οποία γενιά, ή σωστότερα ένα τμήμα της ζει σε ένα νέφος μπάφου και αδράνειας, ροπής προς το ξόδεμα της καθημερινότητας, με μια τάση για εύκολες δουλειές, ή τυλιγμένη στο παραμύθι της προσωρινότητας, μετά το πισωγύρισμα της σφαλιάρας από την Τρόικα. Απροσανατόλιστη, χαμένη χωρίς ομφάλιο λώρο με το παρελθόν. Στα όρια του λούμπεν. Πολύ φτηνά.

Υπάρχει όμως και το παρελθόν. Πάντα υπάρχει το παρελθόν, που μπορεί να έχει αποκοιμηθεί σε μια γωνιά, αλλά και αυτό προσωρινό είναι. Κάποια στιγμή σιγά – σιγά ξυπνά και προβάλλεται στο παρόν. Με όμορφη πλοκή σε ότι αφορά τον τρόπο με τον αναδύεται στην καθημερινότητα, αναγκάζει μικρούς, μεσήλικες και ηλικιωμένους να το δουν, να το αντιμετωπίσουν.

Υπάρχουν κάποια σεναριακά κενά, υπάρχει και μια αργή αφήγηση, δεν είναι παραπτώματα τούτα, είναι άλλο είδος κινηματόγραφου από αυτόν που μας βομβαρδίζει, ως επί το

πλείστον. Ρεσιτάλ, από τον Θανάση Παπαγεωργίου, τα ίδια για την Ξένια, και οι της Ρεβάνς θυμούνται αλλιώς την Γιώτα.

Αναπάντεχο κάπως το στοιχείο της ομοφυλοφιλικής σχέσης που βγάζει το σενάριο, απροσδιόριστο το τι ανιχνεύει, όχι ότι το αντιμετωπίζω με τον συντηρητισμό του αντιστασιακού, ή με το δέος του μικροαστού, αλλά έχω την εντύπωση ότι η συχνότητα της εμφάνισής του τότε, με εκείνες τις συνθήκες, ήταν τόσο αραιή ώστε να μην χρειάζεται να μπεί ως στοιχείο που θα δέσει το σενάριο. Εξ άλλου μια ισχυρή φιλία ανάμεσα στους δυο ήρωες της Αντίστασης, που αργότερα βρέθηκαν αντιμέτωποι ήταν αρκετά γερό χαρτί.

Τέλος πάντων έτσι το είδε ο δημιουργός, έτσι το έκανε. Καλός ο Μιχάλης Σαράντης στον όχι εύκολο ρόλο του, φέρνει λίγο στην νεανική φιγούρα του de Niro στο μνημειώδες Raging Bull όπου υποδύεται τον Jake Lamotta, όπως παρατήρησε σινεφίλ περσόνα. Πιο φυσικός ο Γιάννης Νιάρρος, στον όχι δύσκολο ρόλο του. Προσεγμένα τα σκηνικά και τα κοστούμια.